

MAGIËRS

Ranmindin

Wim Kroeskop

Coverontwerp: Wim Kroeskop

ISBN: 9789402130591

© <Wim Kroeskop

De Ghelda Ish 1

De grote schepen gingen op korte afstand van de kust voor anker. De bevelhebber van de vloot durfde niet verder naar de kust te varen, omdat hij bang was dat ze aan de grond zouden lopen. Hij liet van ieder schip, tien in totaal, een kleine boot zakken met daarin een achttal van zijn soldaten. Ze waren bewapend met zwaarden en speren. Ze droegen voor hun naakte borst een glimmend metalen schild dat met riemen aan hun lichaam was bevestigd. Een broek van stof en leren laarzen completeerde hun uitrusting. Ze roeiden de boten naar het zandstrand en in hun hart hoopten ze dat het land onbewoond was, zodat hun bevelhebber het in zijn bezit kon nemen. Te lang waren ze onderweg geweest vanuit hun vaderland, van waaruit ze verbannen waren, en te vaak waren ze aangeland op een plaats waar of de weerstand van de bewoners te groot was, of het land onbewoonbaar bleek. Ze hoopten nu eindelijk een land te hebben gevonden waar ze voor langere tijd konden verblijven.

Voorzichtig lieten ze de boten op het strand lopen, bedacht op ieder gevaar. Het viel mee. Er was geen enkele beweging op het strand te zien, noch in de bomen die het omgaven. Ze lieten vijf soldaten bij de boten achter en begonnen de omgeving van het strand te verkennen. Als alles veilig bleek, zouden ze de rest van de bemanning van de boten aan land laten komen. Dan zouden ze proberen een versterking te bouwen waar ze veilig

konden verblijven en van daaruit de rest van het land verkennen.

Ze onderzochten de omgeving in alle richtingen tot op een dagmars afstand van het strand en toen ze na vier dagen allemaal weer terug waren, hadden ze nog niemand ontmoet. Even dachten ze dat er toch bewoners moesten zijn, omdat ze rechthoekige velden met een soort knollen aantroffen die leken te zijn aangelegd. In de omgeving van de velden waren echter geen sporen in de zachte grond zichtbaar, zodat ze er vanuit gingen dat de velden een speling van de natuur waren. Wel hadden ze verschillende dieren aangetroffen, in afmeting variërend van de grote van een kleine haas tot die van een enorme koe.

De man die de leiding van de verkenning had beval vier soldaten naar het schip van de bevelhebber te roeien en hem te vertellen dat ze veilig aan land konden komen. Intussen zette hij een aantal soldaten in een dubbele kring rond het strand op wacht, zodat, mochten er toch nog mensen in de buurt zijn, ze op tijd gewaarschuwd werden.

Toen hij de wachters naar zijn zin had geplaatst en zich weer naar de grote schepen wendde, zag hij dat er al diverse kleine boten te water gelaten werden. Deels vol met soldaten, maar er waren ook boten vol met materialen, gereedschappen, voedsel, enzovoort.

Een halve dag later waren de boten leeggemaakt en voeren ze weer terug naar de schepen om meer mensen en goederen op te halen. Nu namen ze ook vrouwen mee die voor het bereiden van de maaltijd moesten zorgen.

Ditmaal zouden ze nog het voedsel van de schepen eten, maar ze hoopten morgen op jacht te kunnen gaan naar vers vlees. Ook zouden ze uitkijken naar vruchten, wortels en andere eetbare zaken. Ze waren tenslotte al zo lang onderweg geweest, dat het meeste voedsel op was. Een aanvulling zou welkom zijn.

Terwijl grote groepen begonnen met het bouwen van een versterking, stelde de bevelhebber een tiental groepen samen die het land verder moesten gaan verkennen. De groepen bestonden uit twee vrouwen, één die de gave bezat om te herkennen of knollen en vruchten te eten waren of niet, één priesteres en tien soldaten ter bescherming. Ze zouden het land vijftien dagmarsen diep verkennen en daarna terugkomen. Toen dertig dagen later er slechts negen groepen terug kwamen, besloten ze in de richting waarin de tiende groep gelopen was een grotere eenheid te sturen om hen te zoeken. Na vijf dagen vonden ze de plek waar de sporen van de groep plotseling ophielden. Alsof ze in lucht waren opgegaan. Hoe de soldaten de omgeving ook af zochten, van de groep was niets meer te vinden. Na drie dagen zoeken, besloten ze naar het strand terug te keren en de bevelhebber te vertellen wat ze gevonden hadden, of beter gezegd, wat ze niet gevonden hadden. De bevelhebber besloot de groep die verdwenen was op te geven. Hij zorgde er wel voor dat er in de richting waarin ze verdwenen waren altijd drie rijen bewaking was.

Twaalf Manen later werden de bewakers verrast door de priesteres van de verdwenen groep. Ze kwam als uit het

niets tevoorschijn. Naakt en met een vreemde gestreepte huid, maar zonder enige zichtbare verwonding. Slechts haar blik leek vertroebeld. Toen één van de soldaten haar met een kleed wilde bedekken om haar naaktheid te verhullen, hief ze slechts haar hand op om hem tegen te houden. Met een toonloze stem beval ze de soldaten haar naar de bevelhebber te brengen, omdat zij een boodschap voor hem had. Snel wees de leider twee soldaten aan om de priesteres te begeleiden. Zelf ging hij ook mee, want hij wilde horen wat ze te vertellen had. Ook in de inmiddels ontstane stad werd haar door verschillende mensen kleding aangereikt om haar naaktheid te bedekken, maar ze weigerde categorisch. Zelfs de bevelhebber kon haar niet overhalen kleding aan te trekken. Het leek alsof ze bang was geworden om haar lichaam te bedekken.

Naakt voor de bevelhebber staand, vertelde ze met de starende blik in haar ogen hoe ze op de vijfde nacht van hun verkenningstocht overvallen waren, waardoor de anderen allemaal gestorven waren en wat haar verzoek was.

De wezens waren uit het niets komen opdagen. Zo was er niets en zo waren ze omsingeld door de wezens, gewapend met bogen van zwart hout. Soldaten die hun wapens wilden grijpen werden, voor ze hun beweging konden voltooien, vastgegrepen en in bedwang gehouden. Toen viel het pas op dat de wezens blijkbaar geen constant lichaam hadden. Het leek alsof ze flakkerden zoals het vuur deed. Hierdoor leek het alsof ze er het ene moment wel waren en dan weer niet. Hun

greep bleef echter onveranderd sterk en de soldaten waren machteloos. De soldaten en de vrouwen werden opgetild door de wezens en weggedragen. Waar naartoe konden ze niet zo snel volgen, omdat een deel van de tocht door de bomen ging. Daar liepen blijkbaar paden die voor het menselijke oog onzichtbaar waren.

Na een dag gereisd te hebben kwamen ze in een dicht bos. De bomen leken zodanig met elkaar verstrengeld te zijn, dat het bos doorkruisen onmogelijk leek. Toen ontdekten ze tussen twee lagen van het dichte gebladerte ruimten. Dit bleken woonruimten te zijn, waar zich nog veel meer van deze wezens ophiielden. Ze werden naar zo'n ruimte gebracht die zich vlak onder de top van een grote boom bevond. Hier zaten drie vrouwelijke wezens, gekleed in een wit gewaad, in een halve cirkel op de grond met achter ieder van hen drie mannelijke wezens, gewapend met een pijl op een aangespannen boog. Hier, in de hut, waren de wezens duidelijk te zien. Ze hadden de bouw en alle uiterlijke kenmerken van gewone mensen, behalve hun huid. Die scheen zich steeds aan te passen aan de omgeving. Zo goed zelfs dat toen één van de mannelijke wezens die hen begeleidde een stap achteruit deed om hen te laten passeren, even in de muur leek te verdwijnen. Alleen zijn pijl en boog bleven zichtbaar.

De priesteres van de overvallen groep beval de anderen om vooral kalm te blijven. Tenslotte waren zij de indringers in dit land en deze wezens hoorden hier thuis. Nadat er een uitwisseling van keelklanken had plaatsgevonden, stond de middelste vrouw op. Ze legde

haar handen tegen het hoofd van de priesteres, die ze blijkbaar als de leidster van de groep zag. Ze mompelde wat en de priesteres voelde hoe de zijkanten van haar hoofd warm werden. Toen ze haar ogen opzij bewoog, haar hoofd kon ze niet draaien onder de stevige greep van de vrouw, zag ze hoe de handen van de vrouw in brand leken te staan. Op dat moment kon één van de soldaten zich niet meer beheersen, hij stiet een wilde kreet uit en greep zijn zwaard dat nog steeds op zijn zijde hing. Het wezen dat bij hem stond wilde hem in een reactie nog vastgrijpen, maar de drie bewakers van de vrouw hadden hun pijlen reeds laten vliegen. Getroffen in beide armen en in zijn voorhoofd stortte de soldaat neer. Geschrokken door de snelle actie van de bewakers van de vrouw, verstarde de andere soldaten. Temeer omdat ze wel inzagen dat ze geen enkele kans hadden om een gevecht te winnen.

Intussen was de vrouw met de brandende handen gewoon blijven staan, alsof haar niets kon overkomen. Weer mompelde ze iets en de priesteres voelde hoe de vrouw in haar hoofd kwam en haar kennis in zich opnam. Het onderzoek duurde lange tijd, maar eindelijk was de vrouw blijkbaar tevreden met wat ze ontdekt had. Ze liet het hoofd weer los, haar handen leken niet meer in brand te staan. De soldaten en de beide vrouwen waren stomverbaasd toen de vrouw in hun eigen taal tot hen sprak:

‘Luister bootmensen, dit land is van ons en wij wonen hier. In het hoofd van jullie leidster heb ik veel gevechten gezien, veel kwade dingen die jullie gedaan hebben om te

proberen land te veroveren. Als jullie hier willen blijven wonen, zullen jullie al jullie wapens moeten inleveren. Wij willen geen gevecht leveren. Niet omdat we het niet zouden kunnen winnen, maar omdat onze Voorouders vinden we jullie niet allemaal moeten doden. Het spijt me van de man die probeerde zijn wapen te trekken, maar onze beschermers hebben maar één opdracht en dat is alles doden wat ons aanvalt. Voordat jullie terug kunnen naar het strand om de anderen van ons bestaan op de hoogte te brengen, willen we eerst alles van jullie weten. Bovendien wil ik dat jullie ons allemaal jullie taal leren. Als we dan anderen van jullie volk tegenkomen, kunnen we in ieder geval met hen praten. De anderen van ons volk kunnen jullie taal niet zo snel leren als wij, dus dat zal enige tijd in beslag nemen. De naam van ons volk is Ghelda Ish en de mijn persoonlijke naam is Argha,' vervolgens wees ze links en rechts. 'Dat zijn Cho en Icha. Wij zijn de Wijze Vrouwen die proberen ons volk te leiden. Priesteres, ik verzoek nu om de wapens van de mannen af te geven, zodat ze niet in de verleiding komen ze te gebruiken. Bovendien wil ik je naam weten, zodat ik weet hoe ik je moet aanspreken.'

De priesteres antwoordde dat ze Pica heette, draaide toen naar de soldaten en beval hen hun zwaardriem af te doen en die aan de mannen achter hen te geven. Ze dacht dat ze daarmee aan de eis van Argha had voldaan, maar die was nog niet tevreden.

'Ook al het andere moeten jullie inleveren. Alleen als jullie niets meer dragen, ook geen kleding, weten we dat jullie geen wapens meer hebben. Hier in het dorp hebben

jullie toch niets nodig om je te beschermen en jullie kunnen het dorp ook niet verlaten.'

Met enige gêne begonnen ze hun kleren uit te trekken. Voor de priesteres en de voedselzoekster was het eenvoudig, zij droegen slechts een simpel lang gewaad dat met twee veters op hun schouders gestrikt was. Toen echter het gewaad van Pica naar beneden zakte en eerst haar schouders en daarna haar borsten onthulde, staken de drie Wijze Vrouwen tegelijk hun handen op. Op één of andere wijze bleef het kleed van Pica steken en Argha zei: 'Priesteres, jij niet. We zien dat jouw lichaam beschermd dient te zijn, net als dat van ons. Jij kunt je kleding aan houden.'

Verbaasd trok ze haar gewaad weer op en strikte ze de veters weer op haar schouders zodat haar lichaam bedekt was. Toen ook de voedselzoekster haar kleed weer aan wilde trekken zei Argha dit niet te doen, omdat zij een gewoon vrouwenlichaam had. Gelaten liet ze haar kleed weer zakken.

De mannen moesten veel meer moeite doen dan de vrouwen. Ze moesten eerst de riemen van de metalen borstplaat los maken en af doen en daarna de lange, leren veters van hun laarzen los maken en uittrekken. Hierna konden ze hun broek pas uitdoen. Alles werd verzameld en enigszins beduusd, met hun handen voor hun geslachtsdeel, stonden de mannen om zich heen te kijken. Ze vonden het duidelijk niet prettig dat ze geen kleding droegen. De voedselzoekster nam het niet veel beter op. Ook zij hield een hand voor haar kruis en probeerde met haar arm haar borsten te bedekken.

Argha lachte en zei:

‘Jullie hoeven je niet te schamen. Bij ons draagt, behalve wij, bijna niemand kleding, omdat we zonder kleding veel minder opvallen. Als we ons lichaam bedekken, blijft de kleding altijd zichtbaar. Wanneer we al kleding dragen is dat om onze huid te beschermen, niet om onze naaktheid te bedekken. Bovendien zien jullie lichamen er goed uit, wees er maar trots op. Laten we nu gaan eten, daarna kunnen jullie beginnen om de rest van ons volk jullie taal te leren.’

De mannelijke Ghelda Ish bekeken de naakte lichamen van hun gevangenen openlijk en lieten daarna een goedkeurend gegrom horen. Ze waren blijkbaar tevreden met wat ze zagen, alhoewel dat geen geruststelling voor de gevangenen bood. Ze wisten niet wat er met het gegrom bedoeld werd. Waren ze goedgekeurd om te eten?

De onwennigheid van het naakt zijn duurde maar een paar dagen, toen begonnen ze het al gewoon te vinden. De hele dag waren ze druk bezig met de Ghelda Ish hun taal te leren, waardoor ze ook de taal van de Ghelda Ish leerden.

Op gezette tijden werd er gegeten. 's Morgens als ze wakker werden, als de zon op haar hoogste punt stond en als deze onder ging. Iedere avond was er vlees met verschillende soorten groente, terwijl het ontbijt en de middagmaaltijd uit koeken bestond die gebakken werden van fijngestampte wortels, vermengd met een gemalen graansoort. Het was een hele verandering, ze waren

gewend om op de boten maar tweemaal per dag te eten. 's Morgens pap en 's avonds vis. Alleen als ze een tijd aan land waren geweest en hadden gejaagd, dan aten ze vlees en eventueel met groente.

Reeds na vijf dagen zaten ze in een ritme dat hen wel beviel. Ieder van hen had steeds een wisselende groep mannen en vrouwen die ze de taal moesten leren. Argha had uitgelegd dat dit de beste manier was omdat ze op die manier per groep op steeds verschillende wijze les kregen. Hierdoor werden kleine nuances in de uitspraak beter hoorbaar. Of het hierdoor kwam wisten ze niet, maar de Ghelda Ish leerden buitengewoon snel. In het begin kwam Argha of één van de twee andere Wijze Vrouwen iedere dag langs om te zien of alles goed ging. Later werd dat eenmaal per vijf dagen en nog later eenmaal per maan.

Alles verliep prima, totdat na drie manen de eerste soldaat ziek werd. Bloederige diarree en veel overgeven droogden de man uit. Niemand wist wat er aan de hand was en iedereen deed wat hij of zij kon, maar het mocht niet baten. Na een doodsstrijd van vijf dagen stierf de man, terwijl hij gilte van de pijn in zijn ingewanden. Hij werd op de Ghelda Ish wijze in het bos begraven. Hierbij werd het lichaam tussen de wortels van een heilige boom begraven om het aan de natuur terug te geven. De geest kon zich dan, via de boom, bij de andere Voorouders voegen.

Toen iedereen weer terug in het dorp was, kreunde de voeselzoekster dat zij zich ook niet goed voelde. Na nog eens drie dagen was iedereen ziek, behalve Pica. Wat de

Wijze Vrouwen ook probeerden, niets hielp. Ten einde raad besloot Argha met haar Voorouders in contact te treden om te vragen waardoor ze ziek waren geworden en wat ze konden doen om ze beter te maken. Toen Argha de volgende middag met het antwoord kwam, was het voor de voedselzoekster en twee soldaten reeds te laat. Argha vertelde Pica dat haar Voorouders vertelden dat de bootmensen waren gestorven aan een gif dat in de wortels zat. De lichamen van de Ghelda Ish hadden daar geen probleem mee. Hun ingewanden hadden zich tijdens het ontstaan aan het voedsel aangepast. De ingewanden van de bootmensen konden het gif echter niet verwerken. Ook was er geen remedie tegen waardoor, na nog eens twee dagen, alleen Pica nog over was van de bootmensen. Pica snapte niet waarom zij niet ziek werd. Ze had toch hetzelfde als de anderen gegeten. Toen vertelde Argha haar dat de Voorouders ook verteld hadden dat Pica over magie beschikte en daarom niet ziek werd. De magie in haar lichaam neutraliseerde het gif. Ze had haar hoofd geschud en gezegd dat ze nog nooit vernomen had dat ze over magie beschikte. Ze was slechts een priesteres voor de godin Agyala, de godin van het water. Daarmee was het voor haar klaar.

Pica kreeg het nu druk met het lesgeven in de taal van de bootmensen, omdat ze er nu alleen voor stond. Ondanks het gemis van de anderen, voelde Pica zich steeds meer thuis tussen de Ghelda Ish. Ze paste zich moeiteloos aan bij de gewoonten van deze mensen, die ze steeds minder als andere wezens zag. De Ghelda Ish gaven haar het gevoel dat ze een nieuw thuis gevonden had.

Na zes manen kwam Argha bij haar en sprak:

‘Kom vanavond naar de grote hut. Daar zullen Icha en Cho ook zijn. We gaan met onze Voorouders praten en wij willen graag dat jij daar ook aan deelneemt. Dan zal je alles over ons volk en onze gewoonten te weten komen. Ik heb het er uitgebreid met Cho en Icha over gehad en ook zij vinden het een goed idee dat je dit leert, omdat je over magie beschikt.’

Die avond waren de drie Wijze Vrouwen alleen in de hut. Blijkbaar waren hun mannelijke beschermers weggezonden en even later snapte Pica ook waarom. Argha sprak:

‘Pica, als we met onze Voorouders praten, doen we dat zoals we geboren worden. Daarom zijn de mannen weg gezonden. Zowel jij als wij beschikken over een volmaakt lichaam en als de mannen dat naakt zien, zullen ze zich niet meer kunnen inhouden. Dat is ook de reden dat ik de eerste maal dat je hier was heb bevolen je kleding weer aan te trekken. Leg je kleding bij die van ons en kom bij ons op de grond zitten.’

Even later zaten de vier vrouwen met gekruiste benen op de grond. Zo dicht bij elkaar, dat hun knieën elkaar aanraakten. Argha pakte achter haar rug een kom vloeistof en zette die midden tussen hen in, waarna ze sprak:

‘Vannacht zullen we met onze Voorouders praten en hen om raad vragen voor onze problemen. Nog nooit heeft een ander dan een Wijze Vrouw dit ritueel meegemaakt. Jij bent de eerste Pica en ook jij zult met je Voorouders

kunnen praten. Zeg niets, laat alleen je gedachten vrij om te gaan waar ze willen. Degene die met je wil spreken zal vanzelf bij je komen'

Ze schonk vier kleine kommetjes vol vanuit de grote kom en vervolgde:

'Drink dit op en houdt Cho en Icha bij de hand vast, zodat we gezamenlijk bij onze Voorouders aankomen. Laat hen niet los want dan kunnen we niet terug komen en zijn we verplicht voor altijd bij hen te blijven.'

Tegelijk brachten ze de kommetjes naar hun lippen en dronken ze in een teug leeg. Voorzichtig zetten ze de kommetjes weer op de grond en langzaam voelde Pica hoe de scherpe vloeistof zich door haar lichaam bewoog. Eerst via haar slokdarm naar haar maag, maar direct daarna leek het zich, als een weldadige warmte, door haar hele lichaam te verspreiden. Ze voelde hoe de warmte vanuit haar buik haar hele lichaam bezit nam. Van de topjes van haar tenen tot in de puntjes van haar haar. Daarna voelde hoe ze lichter en lichter werd. Haar gedachten leken een eigen leven te leiden en vlogen omhoog. Moeiteloos volgde ze die gedachten en haar lichaam leek van de aarde los te komen en naar boven te zweven. Langzaam verminderden haar gedachten snelheid en toen ze die had ingehaald stopte haar vlucht ook. Ze leek in een grote ruimte te zijn, waar alles vredig was. Schaduwen flitsten haar voorbij en leken de ruimte te vullen, maar geen enkele schaduw bleef bij haar wachten zoals bij de drie Wijze Vrouwen die zich over de ruimte verspreid hadden. Geduldig wachtte ze totdat de vrouwen klaar zouden zijn met hun gesprek, of wat het

dan ook mocht zijn, en zich weer naar haar keerden. Plotseling draaide Argha haar hoofd naar haar toe en beval haar met een stroom gedachten om niet los te laten. Eerst was ze verbaasd, ze had toch niemand vast, maar toen begreep ze dat mogelijk haar lichaam beneden de greep op haar buurvrouw verslapt. Ze concentreerde zich en even later knikte Argha haar glimlachend toe. Een stroompje gedachten volgde op de glimlach en vertelde haar dat ze het goed deed.

Toen stopte er een zwarte schaduw bij Pica en even schrok ze, totdat ze in de geest haar vader herkende. Haar gedachten vlogen naar hem toe. Een gelukkig gevoel doorstroomde haar toen haar vader haar vertelde dat hij trots op haar was en dat ze het goed deed. Ook vertelde hij haar dat ze op Argha kon vertrouwen en zich door haar moest laten leiden, omdat zij over veel kennis en magie beschikte. Bijna net zoveel als zijzelf had. Bij haar blijven zou haar gelukkig kunnen maken en ze tot grote dingen kunnen komen. Wel moest ze haar godin Agyala trouw blijven, omdat ook die wat van haar verwachtte. Wat kon haar vader niet vertellen, maar het was wel belangrijk voor de toekomst van de mensheid.

Ze wilde nog veel meer vragen, maar toen voelde ze hoe een hand in haar hand kneep en een stem ver weg zei:

‘Kom terug Pica, laat je vader verder gaan, kom terug op onze wereld. In de toekomst zal je nog vaker met hem kunnen praten’

Weer werd er in haar hand geknepen en nu opende ze langzaam haar ogen. Plotseling was ze weer in de hut van Argha en zat ze, stijf recht overeind, tussen de andere drie

vrouwen. Zweet stroomde van haar lichaam en ze had het verschrikkelijk warm. Ze zag dat dit ook bij de andere vrouwen het geval was en dat zich zelfs op de vloer onder hun lichaam een plasje zweet had gevormd. Argha reikte haar een kom met een koude drank erin en zei:

‘Dat zweten is normaal, dat hebben wij ook. Het komt door de drank die we moeten drinken om met onze Voorouders in contact te komen. Hier, drink dit dan gaat het snel weer over. Daarna gaan we ons afspoelen.’

De drank verkoelde heerlijk, alleen in haar hart bleef een warm, opgewonden gevoel over, omdat ze met haar vader gesproken had.

Weer verstreken een aantal manen waarin Pica nog veel meer leerde over de Ghelda Ish. Hoe ze de drank moest maken om met de Voorouders in contact te komen en, heel belangrijk, hoeveel van de drank ze moest drinken. Bij een klein beetje teveel zou ze geen nacht maar wel vijf of tien dagen bij de Voorouders zijn. Ze ontdekte hoe huwelijken tot stand kwamen en dat de pasgeboren kinderen een gewone huid hadden die pas na een paar manen veranderde in de huid van de Ghelda Ish.

Intussen had ze een eigen hut in de boom gekregen en wist ze zich soepel over de paden tussen de bomen te bewegen. Iedere maal als de Wijze Vrouwen contact met hun Voorouders maakten, was Pica erbij. Ze leerde veel van haar vader, en later ook van haar moeder. Ze beleefde veel plezier aan de sessies met de drie vrouwen. Zelfs had ze drie boogschutters gekregen die haar moesten beschermen, omdat iedereen haar nu ook als een Wijze Vrouw zag.

Toen ze twaalf manen bij de Ghelda Ish was geweest zei ze tegen Argha dat ze naar de bootmensen op het strand wilde gaan om het verhaal van de Ghelda Ish aan hen te vertellen. Al die tijd had ze geen verlangen naar haar oude leven gehad en dat had ze ook nu niet. Ze wilde alleen dat de bootmensen wisten dat er andere wezens in dit land woonden. Vooral omdat ze berichten had gehoord dat de bootmensen steeds meer van het bos kapt om aan hun behoefte aan brandhout en huizen te kunnen voldoen. Ze wilde ze vragen of de bootmensen hun hout op een andere plaats wilden gaan halen, omdat de Ghelda Ish nu in hun bestaan bedreigd werden. Als er op deze wijze werd door gekapt, zou binnen de tijd van dertig manen dit dorp omgehakt worden. Dat wilde ze voorkomen.

Na nog een gesprek met de voorvaderen die haar adviseerden niet teveel over de Ghelda Ish te vertellen, vertrok ze. Begeleid door drie boogschutters, zoals het een Wijze Vrouw betaamde, ging ze richting het strand. Verbaasd keek ze, hoog in een boom verscholen, hoe er een complete stad bij het strand was ontstaan. Een volle dag bleef ze toekijken hoe het leven in die stad verliep en hoe, in snel tempo, bomen werden omgehakt en in planken gezaagd. Er werd aan vier huizen tegelijk gebouwd en, gezien de snelheid van bouwen, zou het hooguit tien tot vijftien dagen duren voordat een huis klaar was. Hoofdschuddend keek ze toe. Deze mensen leden aan landhonger. De huizen werden gebouwd op een stuk grond van minstens honderd bij honderd passen en van het bos bij het strand was zeker vijfduizend passen

gekapt. Ze snapte het niet. Deze mensen hadden jarenlang op tien boten gewoond, met ongeveer vijfhonderd mensen per boot. Wat moesten ze nu met zo'n enorme stad doen? Hier was wel plaats voor tien maal zoveel mensen dan dat er op de boten waren geweest. Ze vroeg haar begeleiders in de boom te wachten, zodat zij het eerste contact maakte. Ze wilde graag met de bevelhebber praten, als hij nog leefde, om te vragen waarom er zoveel huizen gebouwd werden en of ze het hout niet ergens anders konden gaan kappen. Zij wist een groot bos te liggen waar geen Ghelda Ish woonden, daar zouden ze rustig hun gang kunnen gaan. Soepel klom ze naar beneden en liep naar de wachtlopende soldaten. Toen ze nog ongeveer twintig passen van hen verwijderd was, bekroop haar een vreemd gevoel. Ze was, toen ze de stad ontdekte, de hele tijd onrustig geweest, nu ontstond er een serene rust in haar lichaam. De stem van haar godin kwam in haar hoofd zei:

--Je doet er goed aan om de mensen te vragen ergens anders hun hout te kappen, maar vertel vooral niet te veel over je nieuwe volk. Dat kan hen in gevaar brengen. Laat mij je woorden vormen en je verhaal vertellen.--

Door de stem raakte Pica in soort een trance, waardoor ze een starende blik kreeg. Ze liep naar de bewakers toe. Ze zagen haar pas toen ze vlak voor hen stond.

'Mijn verzoek is dat er in deze omgeving geen hout meer gekapt wordt, omdat dit mijn volk bedreigt. Mijn volk is nu de Ghelda Ish,' verklaarde ze en vervolgde: 'ik ga

straks weer naar hen terug. Ik hoop dat ik hen een goede boodschap kan geven, zodat we allemaal samen in dit land kunnen blijven wonen. Zij hebben er geen problemen mee dat jullie hier ook wonen, maar ze willen geen last van jullie hebben.'

"Nu spreek ik, godin Agyala, zelf. Ik heb tijdelijk bezit genomen van het lichaam van mijn priesteres en dit," plotseling stroomde er water uit de handen van Pica, "is om jullie te bewijzen dat dit waar is. Ik vraag jullie te doen wat Pica van jullie vraagt. Ga ergens anders het benodigde hout kappen en breid de stad niet nog verder uit. Jullie hebben ruimte genoeg. Laat Pica nu terug gaan naar de Ghelda Ish met jullie belofte."

Pica schudde zacht met haar hoofd. Een klein deel van de mist trok weer op en ze zag de bevelhebber weer voor haar. Ze keek hem recht aan en vroeg toen:

'Wat is het antwoord dat ik voor mijn volk mee krijg?'

'Water uit je handen laten stromen is een leuke truc. Je stem verdraaien en doen alsof je een godin bent is wat anders. Dat is voor mij een aanwijzing dat je je verstand verloren hebt en genoeg reden om je ter dood te brengen. Niemand zal ooit op deze wijze onze godin beledigen. Wachters, grijp haar en neem haar mee naar de strafplaats.'

Twee mannen grepen haar armen en trokken die op haar rug. Haar polsen werden ruw aan elkaar gebonden, waarna ze een duw in haar rug kreeg om haar tot lopen aan te zetten. Eenmaal buiten het huis waar de bevelhebber haar had aangehoord, werd ze opgewacht door een menigte mensen. Blijkbaar had iemand al

verteld wat er binnen besproken was en wat de bevelhebber beslist had, want Pica werd van alle kanten bespuugd. Ook werd ze uitgescholden voor heks en waanzinnige. Het deed haar niets. Ze hoorde het aan, maar de serene rust van haar godin bleef in haar. Pas toen iemand haar met een mes probeerde te steken, veranderde er wat in de situatie.

De man met het mes werd plotseling door drie pijlen doorboord. Mensen die het zagen gebeuren, gilden van schrik, want niemand ontdekte de boogschutters. De huidskleur van Pica's lichaam leek te veranderen. Plotseling knapten de riemen die haar polsen omstrengelden onder de druk van haar armen. Eén van de wachters greep haar aan één arm vast. Ze keek hem slechts aan en schudde met een medelijdende blik haar hoofd, toen zakte hij, getroffen door drie pijlen, dood in elkaar. De tweede wachter trok zijn zwaard, evenals een aantal omstanders. Ook zij stierven door de pijlen van de onzichtbare schutters. Toen stak Pica haar hand op en met luide stem sprak ze:

'Stop met dit geweld of deze hele stad met al haar inwoners zal vernietigd worden. Laat mij teruggaan naar mijn volk en volg mij niet, maar vergeet niet wat ik de bevelhebber heb verteld: als het kappen van de bomen in de bossen verder gaat, behalve het door mij aangewezen bos, zullen jullie mijn volk ten gronde richten. We zullen dat proberen te voorkomen door de strijd met jullie aan te gaan. Een dergelijke strijd zal veel doden kennen en slechts verliezers opleveren, maar we laten ons niet uit

ons leefgebied verdrijven. Bedenk wel dat ik de priesteres van Agyala ben en dat zij mij ter zijde staat.'

Vervolgens liep ze recht op de mensen rechts van haar af, zwaaide eenmaal met haar handen, waardoor er een pad voor haar ontstond en was na een vijftal passen onzichtbaar geworden tegen de achtergrond van het bos. Haar huid had de kenmerken van de Ghelda Ish overgenomen.

Haar drie bewakers stonden nog geen twee passen bij haar vandaan, onzichtbaar voor de mensen. Ze wenkte dat ze haar konden volgen en gevierden liepen ze naar de bosrand, klommen omhoog en volgden het pad door de bomen naar hun dorp. Ze voelde zich erg verdrietig omdat haar eigen mensen, de bootmensen, haar zo behandeld hadden. Zij en haar godin waren toch duidelijk geweest en hadden alles gedaan om ervoor te zorgen dat er geen strijd tussen hen zou ontstaan? Nee, de bevelhebber had haar voor gek versleten en had haar dood bevolen. Ze zou nooit meer terug kunnen. Niet dat ze dat wilde, want ze voelde zich nu meer verbonden met de Ghelda Ish dan ooit tevoren. Met haar beschermers ging ze terug gaan naar het dorp en sprak ze af voorlopig de verkenners hun werk te laten doen. Het gevoel dat de bootmensen de boodschap niet zouden begrijpen en dat dit de eerste aanzet tot een oorlog was, verdween niet.

De oorlog kwam. De bootmensen trokken massaal de bossen in om de Ghelda Ish te vangen of te doden. In het begin was het onmogelijk om de bijna onzichtbare Ghelda Ish te vinden. Toen besloten ze echter om het aantal

mensen dat bomen kapte te verdubbelen. Op die manier zou het leefgebied zich snel verkleinen en zouden ze vanzelf tevoorschijn komen. Niets bleek echter minder waar. De Ghelda Ish hadden nog tweemaal een waarschuwing gegeven. Toen daar niet op gereageerd werd, besloten ze terug te vechten. Ze gingen naar de mensen die bezig waren bomen te kappen, daar aangekomen maakte Pica zichzelf zichtbaar en beval hen te verdwijnen. Een van de mannen zwaaide zijn bijl in haar richting en stierf met drie pijlen in zijn borst. Haar beschermers faalden nooit. Nogmaals beval ze de mannen te vertrekken, maar toen die bleven weigeren en haar massaal aanvielen zag ze zich genoodzaakt om het bevel tot aanval te geven. Alle mannen stierven. Hun lichamen werden naar de rand van de stad gebracht zodat de andere mensen hen op zee konden begraven, zoals bij de bootmensen gebruikelijk was.

De bevelhebber was razend van woede. Het ging niet zozeer om de zestig mannen die hij nu verloren had, maar meer om het feit dat ze geen van de Ghelda Ish hadden kunnen doden of gevangen nemen. De zestig mannen konden waarschijnlijk binnen een maan of twee weer aangevuld zijn en vele malen meer. Hij had tien manen terug één van zijn boten naar het land waaruit zij verbannen waren gezonden, om de koning te vertellen wat een prachtig land zij voor hem hadden gevonden. Hij hoopte daarmee dat de koning hem zijn wandaden vergaf, hij had zich vergrepen aan één van de prinsessen, en dat hij terug mocht keren naar zijn vaderland. Als alles meezat kon hij binnenkort versterking verwachten en het

bevel overdragen aan de oudste zoon van de koning, zoals hij gevraagd had.

Hij beval de houthakkers voorlopig bij het bos weg te blijven, ze werden vervangen door soldaten die enkel de wacht hielden om er voor te zorgen dat er geen Ghelda Ish het dorp binnen drongen. Hij beseftte niet dat het de Ghelda Ish niet om hen te doen was, maar om hun eigen leven. Intussen liet hij al zijn mensen er over nadenken hoe zij in het voordeel konden komen. Het was een voedselzoekster die met het idee kwam. Ze ging naar de bevelhebber en legde hem uit dat zij vermoedde dat de rechthoekige velden met de knollen mogelijk het voedsel van de Ghelda Ish voorstelde. Als ze die vernietigden, moesten de Ghelda Ish vanzelf uit hun schuilplaats komen. Deden ze dat niet dan zouden ze waarschijnlijk sterven van honger. Hierop gaf de bevelhebber de soldaten de opdracht de velden op te zoeken en die in brand te steken. Zoveel als ze maar konden vinden. Ook liet hij zoveel mogelijk beesten in de bossen afschieten om er voor te zorgen dat ze ook daar geen voedsel meer aan hadden.

Te laat kwamen de Ghelda Ish achter de bedoeling van het in brand steken van hun velden. Toen ze het eerste veld aantroffen dachten ze nog aan een ongeluk, bliksemingslag of iets dergelijks. Een rondgang langs de andere velden vertelde hen echter dat er de eerste maan geen voedsel meer zou zijn. Enkel nog datgene wat er in hun voorraadhut lag.

Door deze laffe daad ontstaken ze in woede en een aantal besloot een vergeldingsactie te doen. Ze slopen met een

groep naar de stad en schoten op alles wat bewoog, totdat hun pijlen op waren. Toen slopen ze weer terug naar hun dorp waar ze werden opgewacht door de vier Wijze Vrouwen die de daad beschamend vonden. De mannen verklaarden dat zij ook vonden dat het beschamend was, maar dat de bootmensen dit over zichzelf hadden afgeroepen toen ze het voedsel vernielden. Ze konden de daad van de mannen begrijpen, daarom straffen ze hen niet.

Lang bleef het rustig. Er werden geen bomen meer gekapt en geen voedselvelden vernietigd. Na een maan van zeer weinig eten hadden de Ghelda Ish hun voedselvoorraad weer aangevuld. Ditmaal bleven ze bij de velden op wacht staan. Mochten de bootmensen ze willen vernietigen, zouden ze zonder meer gedood worden.

Het was de derde maan na de aanval op stad van de bootmensen toen de verkenners van de Ghelda Ish zagen dat er een enorme vloot voor de kust landde en dat daaruit een, blijkbaar oneindige, stroom mensen naar de wal kwam. Haastig gingen ze naar het dorp om de anderen te vertellen wat er aan de hand was. De volgende ploeg verkenners was juist op tijd om te zien hoe soldaten werden opgesteld. Ze waren niet alleen voorzien van de glimmende schilden die ze voor hun borst hadden gebonden, maar nu hadden ze ook zulke schilden die ze boven hun hoofd hielden. Er was slechts hier en daar een enkel gaatje waar ze een pijl door konden schieten. Het leek een marcherend schild dat op het bos afkwam, gevolgd door nog wel tien van deze groepen. De verkenners begrepen dat ze machteloos waren. De Wijze

Vrouwen vroegen nog eenmaal hun Voorouders om raad. De raad die ze kregen, was dat ze zich beter konden overgeven. Zoals zij de toekomst zagen werden ze alleen dán niet allemaal gedood. Ze zouden naar een ver land worden gebracht, maar de meesten van hen zouden het dan overleven. Ten einde raad gaven ze zich over zodra het leger in de buurt van het dorp kwam. Ze wilden hen niet laten zien waar ze al die tijd gewoond hadden, dus waren ze hen tegemoet gelopen. De drie Wijze Vrouwen voorop. Ze hadden hun beschermers ontheven van hun taak en gezegd dat ze zich tussen de rest van de dorpelingen moesten begeven, zodat ze niet teveel zouden opvallen.

Intussen was Pica met een grote groep kinderen en ouderen dieper het land in gevlucht. Ze wilde de ouderen beschermen tegen de vernederingen die ongetwijfeld zouden plaatvinden en de kinderen tegen mogelijk misbruik en slavernij. Gezamenlijk hadden de vier Wijze Vrouwen besloten wat er moest gebeuren en Argha had daarbij het beste haar verstand bewaard.

‘Als we Pica mee zouden nemen naar de bootmensen, zal ze gedood worden door de bevelhebber. Daar ben ik van overtuigd, temeer omdat die haar dood bevolen heeft. Mij lijkt het beter dat jij met iedereen die jonger is dan vijftien zomers en iedereen die ouder is dan vijftig zomers naar de bergen in het noorden trekt. Daar zijn nog veel meer stammen van ons en die zullen jullie ongetwijfeld opnemen in hun midden. Zij kunnen dan ook nadenken over hoe dit probleem op te lossen is.’

Na nog een halve dag praten besloot Pica toe te geven en met pijn in haar hart nam ze afscheid van de Ghelda Ish en vooral van de drie Wijze Vrouwen.

Met de ouderen, die de weg wisten, voorop gingen ze op pad naar de bergen, zoveel mogelijk de boompaden gebruikend omdat die geen sporen achter lieten.

Allen werden gevangen genomen en de nieuwe prins beval dat de Ghelda Ish per boot naar zijn vaderland gezonden moesten worden. Zij konden daar als slaven voor zijn vader dienst doen. Hij wilde dat er niemand van het volk achter bleef, om zo een rebellie te voorkomen.

Het viel niemand op dat het alleen volwassenen waren, in de kracht van hun leven. Geen kinderen, geen ouderen, alleen sterke mannen en vrouwen. Het enige dat ze wel misten was Pica, de priesters van Agyala. Hoe ze ook zochten, ze was onvindbaar. Ook na geprobeerd te hebben een aantal van de Ghelda Ish te ondervragen, die leken hun taal niet te spreken, waren ze nog niets wijzer geworden. Ze konden niet weten dat alle Ghelda Ish de taal van Pica geleerd hadden, maar dat de Wijze Vrouwen hadden gezegd te doen of ze die niet spraken. Op die manier konden ze misschien meer te weten komen, omdat de mensen dan vrijuit zouden praten, ook als zij in de buurt waren.

Het waren ongeveer vierhonderd mannen en vrouwen die naar de grote boot geleid werden. De mannen kregen een metalen band om hun enkels, waardoor een ketting getrokken werd. Zij moesten, onderweg naar het vaderland van de bootmensen, roeien op de momenten

dat er te weinig wind was om te varen. Omdat er zoveel Ghelda Ish waren, werden de vrouwen niet geboeid maar moesten zij benedendeks blijven. Er kwam slechts een kleine bemanning aan boord. Doordat er al zoveel slaven waren, was de boot eigenlijk overbeladen, maar de prins wilde geen twee boten terugsturen. Ze moesten zich maar zien te redden.

I De eerste kennismaking

Tussen het grasveld waar ze zich verborgen hielden en het zoute meer lag een zandvlakte van ongeveer tweehonderd passen breed. Kleine duinen van opgewaaid zand verhinderden het uitzicht op het water. Alleen Bargh, de trol, was lang genoeg om over de heuveltjes heen te kijken. Tenminste, als hij op Isandra, zijn magische merrie, zat. Die paar voet maakte net het verschil tussen niets zien en een blik op het golvende water. Ze moesten ze dan wel uit het grasveld komen waarin ze zich schuil hielden. Die grashalmen waren veel langer dan zij. Op sommige plaatsen was het dikke, stugge gras wel vijf passen hoog. De enige die zich geen zorgen hoefde te maken over die hoogte, was er nog niet. De magiërs Rol, Magmara en Bargh zaten te wachten op de draak Dragonos Utopiles die, samen met de dwerg Zultar, Air en Jel, op de terugweg was uit Twench. Ze hadden verwacht dat ze nu ongeveer in het zicht van de magiërs zouden moeten komen, maar dat viel tegen. Hoewel ze contact hadden en Zultar naar hen dacht dat ze vlakbij waren, was er nog niets te zien. Totdat plotseling:

-Ik zie ze. Ze vliegen vak boven het water, waarom zouden ze dat doen?-, lispelde de zachte stem van Isandra in hun hoofden. Meteen zag Bargh ze ook. De grote draak scheerde vlak boven het water, waardoor hij bijna niet opviel. Het duurde nog zeker vijfhonderd hartenkloppen voordat de draak midden op de, door hen gemaakte open plek, tussen het hoge gras landde.

‘We moesten wel zo laag vliegen,’ piepte Dragonos Utopiles met zijn hoge stem, ‘we zagen een groep ruiters deze kant op rijden en als we dan zo hoog vliegen, zien ze ons zeker. Ik hoop dat ze ons nu gemist hebben. Voor dat we verder gaan wil ik wel graag eerst wat rusten, want die twee vluchten waren best vermoeiend.’

‘Het lijkt mij ook het beste dat we allemaal goed uitgerust zijn, voordat we ons kenbaar maken.’ besliste Rol. Als toekomstige meestermagiër voelde hij zich verantwoordelijk voor de kleine groep die samen “Dragha’s Leger” vormde.

‘Na twee dagen en één nacht op Dragonos Utopiles zijn rug, kan ik wel wat slaap gebruiken. Het was een geweldige ervaring, maar wel vermoeiend. Wat vind jij Jel?’, vroeg Air met een peinzende blik na haar man. Die knikte slechts. Hij was nog niet bekomen van de rare ervaring die hij, toen ze vlak boven het water vlogen, had meegemaakt. Toen de draak zich liet zakken omdat het de ruiters had gezien, voelde hij, toen ze vlak boven het water kwamen, alle kracht uit zijn lichaam vloeien. Alsof hij een geweldige strijd streed. Nu hij weer boven land was, kreeg zijn kracht wel terug, maar het vermoeide gevoel bleef. Totaal uitgeput, hetgeen nooit alleen kon komen omdat hij deze vlucht had gemaakt. Dan zouden Air en ook Zultar zo uitgeput moeten zijn en daar was niet veel aan te merken. Die waren gewoon vermoeid van het zo lang aaneen wakker zijn, anders niet. Nee, hij moest eerst rusten voordat hij het de anderen ging vertellen. Het was Air echter opgevallen dat hij, nadat de draak naar beneden gedoken was, plotseling stil was

geworden en nu nogal onvast op zijn benen stond. Daarom vroeg ze:

‘Wat is er met jou, word je niet goed?’

‘Het gaat wel, maar ik ben totaal uitgeput. Laten we eerst wat gaan slapen, dan zal ik straks vertellen wat me overkomen is.’ antwoordde hij.

Magmara en Rol keken elkaar verbaasd aan. Jel was nooit ziek of moe. Hij kon ook nooit zo moe zijn van alleen het vliegen, dus besloten ze goed op hem te letten.

Jel en Air zochten een rustig plekje tegen de rand het hoge gras aan en vleiden zich neer. Het volgende moment was Jel al vast in slaap. Zultar en Dragonos Utopiles gingen vlakbij hen liggen slapen, terwijl de anderen beloofden dat ze ervoor zouden zorgen dat er eten zou zijn als ze wakker werden.

Rol en Magmara keken van een afstand naar de kleine Air en haar man Jel. Als Airs geestestweeling, merkte de grote elfin meteen dat die zich zorgen maakte over Jel. Ze vond zijn vermoeidheid maar vreemd, omdat ze hetzelfde gegeten en gedronken hadden. Zich naar Rol omdraaiend zei ze:

‘Ik snap niet wat er aan de hand is. Ook Air maakt zich zorgen over Jel. Waar kan die vermoeidheid door veroorzaakt zijn? Zou het misschien komen omdat Jel geen magie bezit en dat hij daardoor zo moe is van het vliegen?’

-Nee, dan had ik het al eerder gemerkt. Toen we hoog in de lucht waren had hij nergens last van. Pas toen we vlak boven het water gingen vliegen werd hij stil. Laten we

wachten totdat hij vertelt wat er gebeurd is.-, was Air in Magmara's hoofd.

Magmara vertelde Rol wat Air haar had laten weten en ze besloten dat er niets anders op zat dan te wachten.

Het was avond geworden voordat Jel weer wakker werd. De anderen waren al de helft van een halve dag wakker, maar hij had doorgeslapen. Hoewel ze niets vernomen hadden van de ruiters die door de draak gezien waren, wilden ze niet opvallen door vuur te maken. Dus aten ze koud vlees en koeken, dat ze wegspoelden met het lichte bier. Nadat iedereen, behalve de draak natuurlijk, verzadigd was besloot Jel zijn ervaring met de anderen te delen:

‘Op het moment dat we vlak boven het water waren, had ik het gevoel dat ik in gevecht was met iets. Ik weet niet wat het geweest is, maar toen we weer boven land kwamen, was het plotseling over. Het leek wel of het water mijn tegenstander was. Nu voel ik me weer net als anders, zodat het blijkbaar geen nadelige invloed op me heeft gehad. Snappen jullie wat het geweest kan zijn?’

-Het enige dat mij is opgevallen toen je sliep, was dat je de hele tijd het gevest van je zwaard vasthield. Alsof je daar kracht uit putte. Doordat je het met je linkerhand deed, kon ik het niet goed zien, maar het leek alsof de tekening op de risotto rood gloeide-, melde Isandra.

‘Mij is het ook al opgevallen dat je het zwaard stevig vasthield, alleen niet dat de tekening gloeide.’, zei Rol, hetgeen door Magmara knikkend bevestigd werd. ‘Zal ik

eens kijken of ik met mijn magie wat kan vinden? Ik beloof je dat ik heel voorzichtig zal zijn.'

'Ik vind het best,' antwoordde Jel, 'maar ik voel me nu prima. Alsof ik sterker ben dan ooit, maar ga je gang.'

Voorzichtig begon Rol zijn vriend te onderzoeken. Na een poosje trok hij zich weer terug en vroeg, zonder te zeggen waarom, of Magmara en Air het ook wilden doen. Toen zij zich, na een voorzichtig onderzoek, weer terugtrokken uit Jel keken ze elkaar verbijsterd aan. Rol knikte en constateerde:

'Dus jullie hebben het ook gevonden.'

'Wat hebben jullie gevonden?', vroeg Jel rustig.

'Het is net of er in je lichaam een vuur brandt. Weliswaar een heel klein vuur, maar we snappen niet dat jij dat niet voelt. Het zit vlak bij je hart, verneem je niets?' vroeg Air met angstige stem. Ze was doodsbang om haar geliefde te verliezen. Ze bedacht dat: als dit vuur zijn hart zou raken zou hij zonder meer sterven. Ze wisten alleen geen van allen wat ze eraan konden doen en ze snapten ook niet dat Jel niets voelde.

'Als jullie die warme plek in mijn borst bedoelen, die heb ik al een tijdje hoor. Daar moeten jullie je geen zorgen over maken. Ik weet niet wat het is, maar ik wéét dat het me geen kwaad zal doen. Het is alsof het bij me hoort. Gek dat ik nooit gezegd heb dat ik het heb. Als ik me goed herinner, is het eigenlijk begonnen toen ik me de eerste maal met dit zwaard verdedigde. Sindsdien is het gewoon een deel van me geworden en viel het me niet meer op. Laten we het laten rusten, dan vragen we, als we weer in Twench zijn, wel aan Dragha wat het is.'

Hierbij sneed hij meteen het volgende probleem aan. Dragha kon hier op het eiland Utapie weinig voor hen doen nu ze door een breed water gescheiden waren. Het was voor de godin slechts mogelijk dat water te overbruggen met toestemming van één van de vier oppergoden, maar daar hadden de goden al honderden jaren niets van gehoord. Dus moesten de magiërs zelf hun best doen om alle problemen op te lossen. Daarom besloten ze om op Jel zijn woord te vertrouwen en het vuur in zijn borst te laten rusten.

Er werd afgesproken dat ze de volgende morgen te voet het land in zouden trekken. Isandra en Dragonos Utopiles zouden hier in het grasveld blijven, omdat zij veel te veel zouden opvallen. De grote eenarmige trol zou misschien nog voor een heel groot mens kunnen doorgaan. Om hun wapens en de edelsteen op hun voorhoofd te bedekken hadden ze mantels gemaakt van de dekens die ze hadden. Het lukte maar voor een deel, maar ze moesten het er maar mee doen.

Bij zonsopgang was iedereen wakker. Ze nuttigden een klein ontbijt en Dragonos Utopiles gaf aan dat hij vandaag toch echt op jacht moest naar eten, anders zou hij niet lang meer kunnen vliegen. Hij moest nu eenmaal voedsel hebben om te kunnen bestaan en het liefst in grote hoeveelheden. Isandra liet weten dat ze met hem mee zou gaan, omdat ze geen zin had alleen achter te blijven. Voor haar maakte het niet uit of de draak vloog of liep, omdat haar hoeven de grond toch niet raakten. Ze liep net zo snel op lucht als op de vaste grond of water.

Ze besloten naar het noorden te lopen in de hoop dat ze mensen zouden tegenkomen, die hen de weg naar een stad zouden kunnen wijzen. Ze waren nu op volle sterkte en de magiërs probeerden voor de zekerheid of hun beschermende licht nog wel werkte op dit eiland. Het "Dragha Tchil" klonk en meteen werden ze omgeven door hun licht. Magmara en Air door het blauwe licht van hun saffieren, Zultar door de regenboog aan kleuren van zijn Onyx, Bargh leek in vuur te staan door het licht van zijn Topaas en Rol werd omgeven door het heldere witte licht dat van zijn diamant kwam. Gelukkig werkte die magie nog wel. Nadat ze hun licht weer hadden laten verdwijnen, deden ze hun mantels aan en even later zochten ze een weg door het hoge gras naar het binnenland.

Toen ze eenmaal buiten het veld waren zagen ze op korte afstand een wat hogere zandheuvel liggen die hen niet eerder was opgevallen. Magmara zei:

'Als we daar bovenop staan kunnen we wat verder kijken. Kom laten we omhoog klimmen.'

Het klimmen viel wel mee, ondanks het losse zand. Het was geen vergelijk met de bergen en heuvels die de afscheiding tussen Frilland en Twench vormden. Eenmaal boven werden ze verrast door een vrij uitzicht over vele duizenden passen vlak land. Groen grasland, maar dan kort gras, strekte zich voor hen uit. Op gelijkmatige afstand was het land in stukken verdeeld. Het vee dat in sommige stukken graasde leek wel wat op koeien, maar dan kleiner. Op ieder stuk land, waar de dieren liepen, liep een dier dat een zwarte kleur had, terwijl de rest

allemaal witte dieren waren. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze dat er tussen de palen draden gespannen waren om ervoor te zorgen dat de dieren op hun eigen stuk land bleven. Bargh zei:

‘Als dit de koeien van de mensen zijn, ben ik nieuwsgierig hoe groot de mensen zelf zijn.’

Even later kreeg hij daar al het antwoord op. Vanachter een bomenrij verscheen een ruiter. Van deze afstand was al te zien dat, zowel het paard als de ruiter, van normale afmeting waren. Ze staken tenminste ver boven de koeien uit. In een rustig drafje kwam de ruiter op hen af, totdat hij dicht genoeg bij hen was om te zien dat het wel een heel vreemd groepje was dat naar het vee stond te kijken. Hoewel de ruiter nog net geen wapen trok, was het wantrouwen duidelijk te zien. Het drafje was overgegaan in stap en op een behoorlijke afstand van de magiërs bleef de ruiter staan. Ze konden nu zien dat het om een vrij jonge man ging, die er vreemd uitzag. De zichtbare delen van zijn lichaam, zijn gezicht en handen, waren vlekkerig gestreept, waardoor die af en toe onzichtbaar leken. Hierbij stak het gele hemd en de zwarte broek die hij droeg wel erg af. Ze dachten, op Rol na, dat de man ongewapend was, totdat ze op zijn rechterzijde een korte dolk ontdekten. Het gevest op zijn linkerzijde was slecht zichtbaar, evenals het kromme zwaard dat er aan vast zat en zich over zijn rug krulde. Rol wist echter dat het er was. Hij stak zijn beide handen met de palmen naar voren omhoog. Ook de groep bleef rustig staan. Zonder zich naar hen om te draaien sprak Rol zachtjes: